

на Бога... Не съм друго освѣтъ орждіе на Божіето правослдіе... Чакай, чакай ты, който ма викашъ. Девтъ приближава, нема да чакашъ много време!

Похлопахъ са вратата; Жозе отвори. Бѣше Петръ Арбуезъ, който идѣше да го търси чакъ до стаята му. На връщанье отъ *ауто-да-фето* инквизиторътъ са научи побѣгваньето на Долора; и ненасытната онѣзи душа незадоволена съ досегашнитѣ си жертвы, блънуваше новы. Той бѣше прижълтѣлъ и уморенъ, но разрушителныйтъ му инстинктъ поддържаше неисчерпаемата му дѣятелность. Той сѣднѣ и като глѣдаше на любимица си, който стоеше правъ предъ него:

— Жозе, рече му, сичкитѣ ма издаватъ днесъ.

— Освѣтъ мене, Преосвещенный, отговори младыйтъ иннокъ.

— Ты, Жозе, си единчкыйтъ, който знаешъ да разумѣвашъ нуждытъ на дивото туй сѣрце, което тупа въ гърдытъ ми, единчкыйтъ който някога не са въспротиви на наклонноститѣ ми, единчкыйтъ поне който ми служишъ безкорыстно. Другытъ сж еголсты! Покровителството което показвамъ къмъ тѣхъ, златото съ което ги обсыпвамъ, наслажденіята съ които ги опоявамъ, незаслужватъ ли да ми бѣдѣтъ преданны? Еярикезъ, когото направихъ управитель Севилскый, другытъ, които наименовахъ свѣтънищы, председатели или епископы, тѣ сичкытъ не трѣбаше ли да ми бѣдѣтъ вѣрны? И при сичко туй... Еммануилъ Аргозо са грабнѣ днесъ, и Долора липса отъ тъмницытъ на инквизиціята.

— Че що вы е грижа? рече Жозе като си помръднѣ раменѣтъ.

— Що ма е грижа? Тако ми Сатана! Ще туримъ въ шѣченъ затворъ сичкытъ стражары на палата на инквизиціята, ще изгоримъ сичкытъ онѣзи безумны кацугеры, *левантоса-*